

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Miroslavou Jarošovou ve věci

navrhovatelů:

a) **O** [REDACTED] **K** [REDACTED], narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]

zastoupený advokátem Mgr. Marianem Francem
sídlem Škroupova 796/10, 301 00 Plzeň

b) **OSDA-ČR-STOCK Plzeň, pobočný spolek**
IČO 75058464

sídlem Nádražní 532/157, 702 00 Ostrava

c) **R** [REDACTED] **M** [REDACTED], narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Nachtigallem
sídlem Pravdova 1077, 342 01 Sušice

d) **KOR BUSINESS LTD**, reg. č. 5047203

sídlem 2nd Floor, 9 Chapel Place, London EC2A 3DQ
Spojené království Velká Británie a Severního Irska

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Kuhnem
sídlem 28. října 767/12, 110 00 Praha 1

e) **Ing. A** [REDACTED] **H** [REDACTED], narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Nachtigallem
sídlem Pravdova 1077, 342 01 Sušice

za účasti:

1) **STOCK Plzeň-Božkov s.r.o.**, IČO 27904636
sídlem Palírenská 641/2, 326 00 Plzeň

zastoupený advokátem Mgr. Martinem Hrodkem
sídlem Klimentská 1216/46, 110 02 Praha 1

2) **Eckes Pensions Verwaltungs GmbH**

sídlem D-55268, Nieder-Olm, Spolková republika Německo
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Hrodkem
sídlem Klimentská 1216/46, 110 02 Praha 1

o přezkoumání přiměřenosti protiplnění

takto:

I. Určuje se, že protiplnění poskytnuté menšinovým akcionářům společnosti STOCK Plzeň a.s. se sídlem v Plzni, Palírenská 2, IČ 14706563, jehož výše byla stanovena usnesením valné hromady této společnosti ze dne 15.8.2005 na Kč 13.072,- za jednu akcii o nominální hodnotě Kč 1.000,-, je nepřiměřené.

II. Určuje se, že správná výše protiplnění pro vytěsněné minoritních akcionáře společnosti STOCK Plzeň a.s. se sídlem v Plzni, Palírenská 2, IČ 14706563, ke dni 12.11.2005 za 1 akcii o nominální hodnotě 1.000 Kč činí 22 592 Kč.

III. Určuje se, že vytěsnění minoritní akcionáři mají nárok na úrok z prodlení v zákonné výši z částky 9 520 Kč za každou akcii o nominální hodnotě 1.000 Kč, přešlou na hlavního akcionáře, a to ode dne následujícího po splatnosti dorovnání přiměřeného protiplnění až do zaplacení.

IV. Zamítá se návrh navrhovatele c) na určení, že k částce představující rozdíl mezi soudem stanovenou výší přiměřeného protiplnění za každou jednu akcii přešlou na hlavního akcionáře a výší protiplnění dříve vyplacenou hlavním akcionářem za každou jednu akcii na něj přešlou (13 072 Kč za akcii) přináležejí navrhovateli c) k jeho dříve vlastněným 34 kusům akcií emitenta STOCK Plzeň a.s., IČO 14706563, každé o jmenovité hodnotě 1000 Kč, zákonný úrok z prodlení od 24.12.2005 do dne splatnosti dorovnání přiměřeného protiplnění, a to ve výši 8,75% p. a. z této částky od 24. 12. 2005 do 31. 12. 2005, a dále od prvního dne každého kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení, ve výši repo sazby stanovené ČNB a platné pro první den toho kterého kalendářního pololetí, zvýšené o 7 %. Určuje se, že ode dne následujícího po splatnosti dorovnání přiměřeného protiplnění až do zaplacení je nárok navrhovatele c) na úrok z prodlení v zákonné výši z částky 9 520 Kč dán (viz výrok III. tohoto usnesení).

V. Zamítá se návrh navrhovatele d) na určení, že k částce představující rozdíl mezi soudem stanovenou výší přiměřeného protiplnění za každou jednu akcii přešlou na hlavního akcionáře a výší protiplnění dříve vyplacenou hlavním akcionářem za každou jednu akcii na něj přešlou (13 072 Kč za akcii) přináležejí navrhovateli d) k jeho dříve vlastněným 4 999 kusům akcií emitenta STOCK Plzeň a.s., IČO 14706563, každé o jmenovité hodnotě 1000 Kč, zákonný úrok z prodlení od 20.12.2005 do dne splatnosti dorovnání přiměřeného protiplnění, a to ve výši 8,75% p. a. z této částky od 20. 12. 2005 do 31. 12. 2005, a dále od prvního dne každého kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení, ve výši repo sazby stanovené ČNB a platné pro první den toho kterého kalendářního pololetí, zvýšené o 7 %. Určuje se, že ode dne následujícího po splatnosti dorovnání přiměřeného protiplnění až do zaplacení je nárok navrhovatele d) na úrok z prodlení v zákonné výši z částky 9 520 Kč dán (viz výrok III. tohoto usnesení).

VI. Zamítá se návrh navrhovatele e) na určení, že k částce představující rozdíl mezi soudem stanovenou výší přiměřeného protiplnění za každou jednu akcii přešlou na hlavního akcionáře a výší protiplnění dříve vyplacenou hlavním akcionářem za každou jednu akcii na něj přešlou (13 072 Kč za akcii) přináležejí navrhovateli e) k jeho dříve vlastněným 39 kusům akcií emitenta STOCK Plzeň a.s., IČO 14706563, každé o jmenovité hodnotě 1000 Kč, zákonný úrok z prodlení od 24.12.2005 do dne splatnosti dorovnání přiměřeného protiplnění, a to ve výši 8,75% p. a. z této částky od 24. 12. 2005 do 31. 12. 2005, a dále od prvního dne každého kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení, ve výši repo sazby stanovené ČNB a platné pro první den toho kterého kalendářního pololetí, zvýšené o 7 %. Určuje se, že ode dne následujícího po splatnosti dorovnání přiměřeného protiplnění až do zaplacení je nárok navrhovatele e) na úrok z prodlení v zákonné výši z částky 9 520 Kč dán (viz výrok III. tohoto usnesení).

VII. Hlavní akcionář Eckes Pensions Verwaltungs GmbH je povinen zaplatit navrhovateli c) částku 9 520 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

VIII. Zamítá se požadavek navrhovatele c) vůči hlavnímu akcionáři Eckes Pensions Verwaltungs GmbH na zaplacení úroku z prodlení v zákonné výši z částky 9520 Kč od 24.12.2005 do zaplacení a na zaplacení částky 19 939 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 19 939 Kč od 24.12.2005 do zaplacení.

IX. Zamítá se požadavek navrhovatele c) vůči společnosti STOCK Plzeň-Božkov s.r.o., IČO 27904636, na zaplacení částky 29 459 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 24.12.2005 do zaplacení.

X. Zastavuje se řízení o návrzích navrhovatelů c) a e) na určení práva na úrok ve výši diskontní míry a na zveřejnění výroků tohoto usnesení.

XI. Společnosti STOCK Plzeň-Božkov s.r.o., se sídlem Palírenská 641/2, Plzeň, IČ 27904636, a Eckes Pensions Verwaltungs GmbH, Ludwig-Eckes-Alle 6, 55268 Nieder-Olm, Německo, jsou povinny do tří dnů od právní moci tohoto usnesení nahradit společně a nerozdílně navrhovatelům náklady řízení, a to

navrhovateli a) ve výši 64 966,18 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Mariana France, advokáta v Plzni, Škroupova 796/10,

navrhovateli b) ve výši 25 000,68 Kč,

navrhovateli c) ve výši 185 188,68 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Nachtigalla, advokáta v Sušici, Pravdova 1077,

navrhovateli d) ve výši 211 101,68 Kč k rukám jeho zástupce Petra Kuhna, advokáta v Praze, 28. října 767/12 a

navrhovateli e) ve výši 188 668,68 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Nachtigalla, advokáta v Sušici, Pravdova 1077.

XII. Každému z navrhovatelů se vrací nespotřebovaná část zálohy na znalečné ve výši 4.999,32 Kč.

XIII. Společnosti STOCK Plzeň-Božkov s.r.o., se sídlem Palírenská 641/2, Plzeň, IČ 27904636, a Eckes Pensions Verwaltungs GmbH, Ludwig-Eckes-Alle 6, 55268 Nieder-Olm, Německo jsou povinny společně a nerozdílně zaplatit České republice prostřednictvím Krajského soudu v Plzni soudní poplatek ze žaloby sp. zn. 44Cm 79/2006 ve výši Kč 1.000,-, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatelé se jako minoritní akcionáři společnosti STOCK Plzeň-Božkov s.r.o. (dále také jen „společnost“) domáhali přezkumu přiměřenosti protiplnění, které jim bylo v roce 2005 poskytnuto při vytěsnění hlavním akcionářem Eckes Pensions Verwaltungs GmbH (dále jen „hlavní akcionář“), kdy za akcií o nominální hodnotě 1 000 Kč obdrželi protiplnění ve výši 13 072 Kč. Ke zdejšímu soudu postupně došly tři návrhy na zahájení řízení, které soud projednal společně pod sp. zn. 48 Cm 113/2005. Návrh ve věci 48 Cm 113/2005 byl podán dne 14. 10. 2005, návrh ve věci 44 Cm 79/2006 byl podán u Krajského soudu v Ostravě dne 10. 11. 2005 (tento soud později vyslovil místní nepřislusnost a věc postoupil zdejšímu soudu) a návrh ve věci 46 Cm 116/2005 byl podán dne 17. 10. 2005. Oznámení o přechodu akcií bylo zveřejněno v Obchodním věstníku dne 12. 10. 2005.
2. Navrhovatelé v řízení uplatnili různé požadavky, lišily se i navrhované petitely. Navrhovatel a) podal návrh na zahájení řízení pouze proti společnosti STOCK Plzeň-Božkov s.r.o. a výslovně

vedl, že se proti hlavnímu akcionáři Eckes Pensions Verwaltungs GmbH ničeho nedomáhá. V dalším průběhu řízení zahájeného tímto navrhovatelem soud připustil vstup hlavního akcionáře do řízení. Ostatní navrhovatelé podali svoje návrhy proti společnosti i proti hlavnímu akcionáři.

3. Navrhovatel a) tvrdil, že mu hlavní akcionář přiznal nepřiměřeně nízké protiplnění, podle petitu se domáhal určení nepřiměřenosti poskytnutého protiplnění a určení správné výše protiplnění, aniž by uvedl, jakou částku považuje sám za správnou. Navrhovatel b) se domáhal přezkumu přiměřenosti poskytnutého protiplnění, neuplatnil žádná skutková tvrzení.
4. Navrhovatelé c), d) a e) společně původně navrhovali, aby soud přezkoumal přiměřenost protiplnění, určil jinou výši protiplnění a dál určil právo na částku sestávající jednak z přiměřeného úroku, kterým bude úročen základ protiplnění ve výši 13 072 Kč za každou akcii, a z přiměřeného úroku, jímž bude úročen doplatek základu protiplnění ve výši určené soudem, a to od 30. 6. 2005 až do dne skutečného vyplacení základu protiplnění a doplatku k základu protiplnění.
5. Navrhovatelé c), d) a e) postupně upravovali petit, až v jeho definitivní verzi požadovali, aby soud přezkoumal přiměřenost protiplnění a přiznal jim právo na jeho jinou výši. Dále měl soud určit, že k částce představující rozdíl mezi soudem stanovenou výší přiměřeného protiplnění za každou jednu akcii, která přešla na hlavního akcionáře, a výší vyplaceného protiplnění náleží zákonný úrok z prodlení, a dále měl určit pro akcionáře c), d) a e) konkrétně, že mají nárok na úrok z prodlení v zákonné výši k protiplnění za jejich dříve vlastněné akcie, a to v počtu 34 ks u navrhovatele c), 4 999 ks u navrhovatele d) a 39 ks u navrhovatele e) s tím, že počátek prodlení stanovili navrhovatelé c) a e) na 24. 12. 2005 a navrhovatel d) na 20. 12. 2005. Navrhovatel c) se dále domáhal po hlavním akcionáři i společnosti zaplacení částky 29 459 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 24. 12. 2005 až do zaplacení.
6. Navrhovatelé c), d) a e) tvrdili, že znalecký ústav TACOMA, podle jehož posudku byla stanovena výše protiplnění, mylně vyšel z předpokladu, že výsledkem určení přiměřeného protiplnění má být posouzení tržní hodnoty celé společnosti k rozhodnému dni. Pro výpočet použil neobjektivní prognózu budoucího hospodaření, kterou sestavila sama společnost. Metoda ocenění (metoda diskontovaných peněžních toků – DCF) byla pro daný účel nevhodná. V roce 2002 byl v tisku uveřejněn názor generálního ředitele společnosti, že při prodeji by se hodnota společnosti mohla pohybovat okolo 7 miliard Kč, což odpovídalo částce 26 860 Kč za akcii. Přiznaná výše protiplnění nemohla být přiměřená i vzhledem k tomu, že v roce 2004 se konala veřejná dražba 3098 kusů listinných akcií za tržní cenu 23 500 Kč za jeden kus a v roce 2007 došlo k fúzi se společností Tenebro s.r.o., pro kterou znalecký ústav A&CE Consulting, s.r.o. ocenil společnost na 6,363 miliardy Kč, což odpovídalo hodnotě jedné akcie 24 415 Kč. Při fúzi byly akcie prodány za částku 22 838 Kč, s ohledem na tuto cenu a na vyplacené dividendy vynesly akcie hlavnímu akcionáři od vytěsnění do poloviny roku 2007 částku 26 921,86 Kč za kus. Přiznané protiplnění ve výši 13 072 Kč proto zjevně nemohlo obstát.
7. Společnosti účastníci se řízení popřely, že by akcie byly prodány za cenu 22 838 Kč za jeden kus, k takové transakci nikdy nedošlo. V roce 2007 došlo k prodeji celého STOCKU včetně dceřiných společností a dalších akvizicí hlavního akcionáře v několika evropských státech, a to společně za jedinou cenu bez rozdělení na jednotlivé složky. Bylo pak věcí kupujícího (tj. společnosti Tenebro s.r.o.), jakým způsobem si celkovou cenu rozložil, například podle míry zdanění v jednotlivých státech, a jakou částku přiřadil právě akcií STOCKU. Podle společností byla přiznaná výše protiplnění přiměřená, ocenění podniku bylo provedeno vhodnou metodou, znalecký posudek, který byl pro tento účel použit, byl zpracován řádně. Informace zveřejněné v tisku nejsou relevantní pro stanovení výše protiplnění. Cena společnosti dosažená při fúzi byla vyšší mimo jiné právě proto, že ve společnosti již proběhlo vytěsnění minoritních akcionářů. Společnost a hlavní akcionář vynaložili veškeré úsilí, aby minoritním akcionářům zajistili přiměřené protiplnění.

8. Soud ve věci již jedenkrát meritorně rozhodl usnesením č. j. 48 Cm 113/2005 – 1624 ze dne 8. 3. 2017, jímž určil, že poskytnuté protiplnění ve výši 13 072 Kč bylo nepřiměřené, správná výše protiplnění podle něj činila ke dni 30. 6. 2005 částku 18 526 Kč a ke dni 12. 11. 2005 částku 19 681,50 Kč. Rozhodl i o dalších návrzích a o primární části eventuálního petitu některých navrhovatelů, a také uložil společnostem solidární povinnost k plné náhradě nákladů řízení.
9. V prvním řízení před soudem prvního stupně byla k důkazu provedena řada znaleckých posudků, jednak posudek podaný znalcem ustanoveným soudem, a to Vysokou školou ekonomickou v Praze, Národohospodářskou fakultou (dále jen posudek VŠE), a dále posudky předložené účastníky. Podle posudku VŠE činila výše přiměřeného protiplnění za jednu akci k datu 30. 6. 2005 částku 22 476 Kč a k datu 12. 11. 2005 částku 23 028 Kč. Znalecký ústav VŠE použil metodu diskontovaných peněžních toků (DCF), zohlednil nedobrovolnost vytěsnění, aniž by aplikoval přírážky. Provedl i revizi původního znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavem TACOMA, vypořádal se s námitkami účastníků i s odlišnými stanovisky v předkládaných revizních znaleckých posudcích. Současně se také zabýval posudky předkládanými účastníky, které vypracovaly znalecké ústavy ZNALEX s.r.o. a PriceWaterhouseCopers Česká republika, s.r.o. (dále jen PWC).
10. Navrhovatelé předložili znalecký posudek zpracovaný znaleckým ústavem ZNALEX (dále jen posudek ZNALEX), který stanovil výši přiměřeného protiplnění k 30. 6. 2005 částkou 25 167 Kč a k datu 12. 11. 2005 částkou 25 843 Kč. Tento znalecký ústav rovněž postupoval za pomoci metody DCF, bez přírážek či srážek. Stejnou metodu použil znalecký ústav PWC, který vypracoval posudek pro společnost. Tento znalecký ústav aplikoval rizikovou přírážku trhu a přírážku za malou velikost, takže přiměřené protiplnění podle něj činilo 15 586 Kč k 30. 6. 2005 a 16 335 Kč k 12. 11. 2005.
11. Soud prvního stupně v podrobnostech o provedeném dokazování, jeho výsledcích i hodnocení důkazů odkazuje na shora citované usnesení. Na základě provedeného dokazování tehdy shledal, že lze vyjít z posudků VŠE a PWC, přestože tyto znalecké ústavy dospěly k rozdílným závěrům. Jevílo se totiž jako možné, že vedle sebe mohou existovat posudky s rozdílnými závěry, aniž by tyto posudky vykazovaly vady. Soud prvního stupně určil jako správnou výši protiplnění střed intervalu mezi uvedenými posudky. Za nepoužitelný považoval znalecký posudek podaný ústavem ZNALEX z důvodu podrobněji rozvedených v citovaném usnesení.
12. Odvolací soud toto rozhodnutí zrušil usnesením č. j. 14 Cmo 212/2017 – 1897 ze dne 30. 4. 2019 a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Podle odvolacího soudu soud prvního stupně především nesprávně vyhodnotil požadavek navrhovatele c) jako eventuální petit, ačkoli se tento navrhovatel přípustně domáhal nároků na určení i na plnění. Otázku plnění a požadovaných úroků přitom posoudil nesprávně a některé požadavky opomněl zcela. Namíste nebylo ani zabývat se existencí naléhavého právního zájmu na požadovaném určení práva na úrok ve výši diskontní míry a práva na zákonný úrok z prodlení.
13. K otázce požadovaného úroku ve výši tzv. diskontní míry a úroků z prodlení odvolací soud zdůraznil, že jde o dva zcela odlišné instituty. Úrok ve výši diskontní míry nelze přiznat, neboť takový postup nemá oporu v tehdy platné právní úpravě. Úrok z prodlení pak lze přiznat pouze tehdy, jestliže se akcionář jeho zaplacení domáhá a jestliže je dorovnání splatné. V daném případě se hlavní akcionář dosud nedostal do prodlení se splněním závazku, protože dorovnání je splatné podle ust. § 340 odst. 2 obchodního zákoníku, a hlavní akcionář by se mohl ocitnout v prodlení teprve po marném uplynutí lhůty bez zbytečného odkladu. Odvolací soud také poznamenal, že společnosti nesvědčí případná povinnost zaplatit dorovnání, tato povinnost stíhá hlavního akcionáře.
14. Soud prvního stupně postupoval podle odvolacího soudu dále nesprávně, pokud zjišťoval výši přiměřeného protiplnění k datu 30. 6. 2005 i k datu 12. 11. 2005, ačkoli rozhodným a správným datem bylo pouze 12. 11. 2005. Znalecký ústav VŠE vyšel z ocenění podniku stanoveného ke dni 30. 6. 2005 a výši přiměřeného protiplnění k 12. 11. 2005 stanovil analogicky tak, že pouze

navýšil hodnotu jedné akcie o časovou hodnotu peněz. Ke smlouvě o narovnání ze dne 12. 8. 2005 tento znalecký ústav uvedl, že měla vliv na počet akcií, hodnotu podniku ke dni 12. 11. 2005 však výslovně neurčil s tím, že transakce provedená po datu 30. 6. 2005 je pro ocenění nepodstatná. Bylo tedy zřejmé, že hodnota společnosti ke dni 12. 11. 2005 nebyla znalcem výslovně stanovena.

15. Odvolací soud dále shrnul dosavadní judikatorní závěry, podle nichž mimo jiné zásadně nepřichází do úvahy tzv. diskont za likviditu či za minoritu, nicméně výběr postupu a metody zcela záleží na samotném znalci. Hodnocení důkazů se opírá o zásadu volného hodnocení zakotvenou v ust. § 132 o. s. ř., přičemž je třeba důsledně odlišit odborné (skutkové) závěry, jež přísluší znalci, a právní závěry, jež přísluší soudu. Vypořádá-li se soud se závěry znaleckých posudků předložených v průběhu řízení, s jejich odlišnostmi i případnými rozpory, posoudí-li odůvodnění znaleckého posudku a jeho přesvědčivost, a to i v kontextu s výsledky ostatních důkazů, pak nelze z povahy věci vyloučit použití vícero znaleckých posudků.
16. Podle odvolacího soudu znalecký ústav VŠE provedl ocenění podniku k 30. 6. 2005 i revizi původního znaleckého posudku a se všemi výhradami a námitkami se přesvědčivě vypořádal, scházelo však konkrétní určité a srozumitelné ocenění k 12. 11. 2005. Proto odvolací soud uložil soudu prvního stupně, aby dořešil cenu podniku společnosti právě k datu 12. 11. 2005, přihlížeje k uzavřené dohodě o narovnání.
17. Soud prvního stupně na to v dalším řízení doplnil dokazování, provedl důkaz smlouvou o narovnání a dalšími listinami a uložil znaleckému ústavu VŠE dopracovat znalecký posudek podle pokynu odvolacího soudu. Pro ten účel strany předložily řadu podkladů, jimiž se znalecký ústav v doplnku znaleckého posudku zabýval.
18. Smlouvu o narovnání uzavřel dne 12. 8. 2005 hlavní akcionář se společností STOCK Export – Import s.r.o. Smluvní strany ve smlouvě konstatovaly, že dne 5. listopadu 2001 převedla společnost STOCK Export – Import s.r.o. 7 949 ks zaknihovaných kmenových akcií na jméno, vydaných společností STOCK Plzeň, a.s., na základě kupní smlouvy na dřívější stoprocentní dceřinou společnost hlavního akcionáře, která později s hlavním akcionářem fúzovala. Ještě před fúzí však převedla uvedené akcie na jinou dceřinou společnost hlavního akcionáře. V období mezi těmito převody zaplatila společnost STOCK Plzeň první dceřiné společnosti hlavního akcionáře dividendy z akcií v celkové výši 20 238 154 Kč, po druhém z těchto převodů zaplatila dividendy hlavnímu akcionáři, a to ve výši 11 784 393 Kč. Strany dále konstatovaly, že výše úplaty ve smlouvě nebyla stanovena na základě posudku znalce jmenovaného soudem v rozporu s ust. § 196a obchodního zákoníku, a je tedy možné, že smlouva není platná. Proto se ve smlouvě o narovnání dohodly na novém převodu těchto akcií na hlavního akcionáře s tím, že kupní cena nyní činila 106 492 753 Kč, STOCK Export – Import s. r. o. měl nárok na zaplacení částky odpovídající součtu vyplacených dividend, ale současně byl povinen vrátit kupní cenu ve výši 50 315 770 Kč. Po započtení všech vzájemných pohledávek se hlavní akcionář zavázal zaplatit částku 84 757 613 Kč.
19. Znalecký ústav VŠE doplnil znalecký posudek o stanovení hodnoty společnosti k 12. 11. 2005 s přihlédnutím k případným změnám v hospodářských poměrech od 30. 6. 2005 a vyšel přitom nejen ze svého předchozího posudku, ale také z obsahu spisu a z listin předložených účastníky. Konstatoval, že dohoda o narovnání uzavřená dne 12. 8. 2005 nemá z hlediska rizika žádnou relevanci a projevila se přímo v položce, která je součástí ocenění společnosti. Ekonomická situace v roce 2005 nezaznamenala žádné mimořádné události, které by mohly ovlivnit období mezi oceněním společnosti k 30. 6. 2005 a k 12. 11. 2005, a to ani z hlediska makroekonomického, ani z hlediska vlastního vývoje společnosti. Listiny, které předložily společnosti, považoval za irelevantní a nesrozumitelné, mimo jiné protože z nich nebylo patrné, z jakých podkladů vycházejí a co všechno zahrnují. Znalecký ústav neshledal sebemenší důvod k tomu, aby revidoval svůj finanční plán, neboť kromě smlouvy o narovnání nenastaly žádné skutečnosti, které by mohly mít vliv na ocenění společnosti. Nebyly tu ani žádné okolnosti, které

by měly vliv na výši koeficientu beta. Smlouvu o narovnání považoval z hlediska ocenění za jednorázový mimořádný příjem, a jako takový mohl být v rámci zvolené metody ocenění pouze součástí neprovozních aktiv. Znalecký ústav připustil, že v předchozím znaleckém posudku nestanovil hodnotu jedné akcie společnosti k 12. 11. 2005 zcela správně, pokud pouze upravil její hodnotu o časovou hodnotu peněz pro relevantní období, a také v dodatku č. 1 došlo k chybě ve výpočtu hodnoty připadající na jednu akcii, když byla smlouva o narovnání do výpočtu promítnuta dvakrát, jednou ve formě doplatku peněžních prostředků za 7 949 ks vlastních akcií a podruhé ve formě snížení celkového počtu akcií použitých pro výpočet hodnoty jedné akcie. Znalecký ústav proto provedl ocenění společnosti k 12. 11. 2005, s použitím konečného nadprůměrného modelu stanovil volné peněžní toky, diskontní míru i volné peněžní toky pro terminální fázi a na základě výpočtu dospěl k hodnotě vlastního kapitálu společnosti k 12. 11. 2005 na jednu akcii ve výši 21 740 Kč.

20. Společnosti na to předložily protokoly z rozšířeného jednání představenstva, revizi dodatku posudku VŠE, kterou zpracoval znalecký ústav PWC, a také další posudek, v němž tento ústav znovu sám stanovil výši hodnoty jedné akcie k 12. 11. 2005. Tyto podklady měl znalecký ústav VŠE k dispozici a reagoval na ně při výsledku.
21. Zpracovatel dodatku posudku VŠE Ing. Radek Heger, Ph.D, při výsledku uvedl, že listiny předložené společnostmi vzal v potaz, ale výsledek ocenění nijak neovlivnily. Pro ocenění k 12. 11. 2005 použil informace dostupné k tomuto datu, především smlouvu o narovnání, informace z veřejně dostupných zdrojů a makroekonomické ukazatele. V předešlé verzi posudku byla smlouva o narovnání započítána, a v aktuálním dodatku posudku došlo jen k tomu, že znalecký ústav zvýšil celkový počet akcií o 7 949 ks, což předtím nebylo provedeno. Podle této smlouvy měla společnost inkasovat zhruba 89 000 000 Kč, tato částka byla započítána jako neprovozní finanční prostředky, a to i v předchozí verzi posudku, ale tam byl současně snížen počet akcií o 7 949 ks, a tím vlastně došlo k započtení smlouvy dvakrát. Tuto chybu zpracovatel dodatku Ing. Heger odstranil. Zvýšení ocenění pro 12. 11. 2005 pouze o časovou hodnotu peněz, provedené v předchozích verzích posudku, nebylo možno považovat za zcela správný postup, proto v současném dodatku znalec provedl diskontování budoucích finančních toků k tomuto datu. Všechny znalecké posudky vycházely pro neprovozní aktiva i pasiva z údajů platných k 31. 12. 2004, a ani teď znalci nezbylo, než aby postupoval stejně, protože jiné údaje k 12. 11. 2005 nebyly dostupné. Při výpočtu neaplikoval žádné přírážky. Vzal v úvahu rozhodnutí odvolacího soudu, podle něhož bylo ocenění k 30. 6. 2005 provedeno řádně s tím, že je pouze potřeba provést ocenění k 12. 11. 2005, takže se již nezabýval dříve zpracovanou konstrukcí tvorby nákladů vlastního kapitálu. Znalec nemohl hodnotit smlouvu z roku 2001 o převodu 7 949 ks akcií z právního hlediska, to nebylo v jeho kompetenci, nicméně její platnost nebyla pro ocenění podstatná, šlo pouze o to, jaké množství akcií měla společnost k datu ocenění, a podle toho buď do ocenění zahrnout akcie, nebo související pohledávku. Důvody, pro které smluvní strany uzavřely smlouvu o narovnání, nebyly z hlediska ocenění relevantní, pro tento účel bylo významné právě jen to, zda k datu ocenění společnost držela akcie nebo pohledávku, a z tohoto pohledu bylo pro ocenění k 30. 6. 2005 z účetního hlediska správné vycházet z toho, že společnost k tomuto datu akcie nevlastnila. Smlouvu o narovnání bylo třeba vzít v úvahu pro ocenění k 12. 11. 2005. Ocenění bylo provedeno podle skutečného stavu podle toho, na čem se strany dohodly, včetně ceny, která byla rovněž dána dohodou stran. Znalec však pro účely ocenění nemohl cenu podle dohody o narovnání hodnotit ani ji měnit. Předchozí zpracovatel posudku VŠE Ing. Zajíček použil pro výpočet tzv. Blumeho koncept, který je vhodný pro odhad terminální hodnoty a jeho použití je věcí znaleckého názoru. Nejde o často o využívaný koncept, Ing. Heger Blumeho jej osobně nepoužívá. Časový rozdíl mezi oběma daty ocenění byl tak malý, že nebylo podstatné zabývat se náklady vlastního kapitálu a bezrizikovou úrokovou mírou, protože nemohly mít podstatný vliv na výsledek, nicméně znalec připustil možnost tyto podrobnosti dopočítat. Znalec také považoval za podstatný údaj, který vyšel najevo až při jeho výsledku, a sice že společnost nabyla akcie, které se následně staly předmětem smlouvy o narovnání, od svých zaměstnanců za cca 6 000 Kč za kus. Stejně tak považoval za vhodné

dopočítat související daňové důsledky.

22. Z uvedených důvodů podal znalecký ústav VŠE další dodatek znaleckého posudku, v němž dopočetl bezrizikovou úrokovou míru k 12. 11. 2005 i náklady vlastního kapitálu, zohlednil daňové důsledky převodu akcií a shledal, že transakce s akciemi v roce 2001 byla daňově neutrální, nicméně s vypořádáním akcií podle smlouvy o narovnání souvisely ještě další náklady v podobě úroků. Po zohlednění úroků při výpočtu daně z příjmu právnických osob došlo ke snížení neprovozních aktiv. S ohledem na připomínky účastníků pak došlo k úpravě diskontního faktoru WACC a byly připočteny peněžní prostředky ze smlouvy o narovnání, takže výše přiměřeného protiplnění k 12. 11. 2005 činila 22 592 Kč.
23. K aktivní legitimaci navrhovatelů bylo z protokolů o poskytnutí protiplnění zjištěno, že navrhovatelé c), d) a e) vlastnili ke dni přechodu akcií na hlavního akcionáře následující počet akcií: navrhovatel c) 34 ks, navrhovatel d) 4 999 ks a navrhovatel e) 39 ks akcií.
24. Soud pro dokreslení situace přečetl odborné vyjádření ze dne 2. 1. 2019 (č. l. 2074) byt' si byl vědom, že nejde o důkazní prostředek ve smyslu ust. § 125 o. s. ř., neboť obsah listiny nesvědčil o skutkovém stavu věci. Podle tohoto vyjádření je velikostní prémie (částečně) vysvětlena kompenzací pro likviditní riziko, likvidita z velké míry vysvětluje z hlediska rizikové přirážky stejný efekt jako velikost společnosti. Akcie malých společností mají vysoký rozdíl mezi prodejní a nákupní cenou na trhu, nesou tedy vysoké likviditní riziko, což vysvětluje, i při očištění o vliv kvality společnosti, většinu efektu velikosti (většinu na trhu pozorované přirážky za malou velikost).
25. Dalšími odbornými texty (např. Metody oceňování podniku na č. l. 2277 a řadou dalších), které předkládali účastníci, se soud v důkazním řízení z výše vyložených důvodů nezabýval, nejednalo se totiž o důkazy ve smyslu ust. § 125 o. s. ř., neboť uvedené listiny byly pouze obecného charakteru a nemohly přispět ke zjištění skutkového stavu věci. Ostatně soud není revizním znalcem a není v jeho kompetenci hodnotit znalecký posudek z odborného hlediska, a to ani když se seznámí s odbornými stanovisky obecného charakteru. I kdyby soudce rozhodující ve věci disponoval odbornými znalostmi daného oboru, tak ani v tom případě by nebyl oprávněn přezkoumávat správnost závěrů znaleckého posudku.
26. Po provedení důkazu doplňky znaleckého posudku VŠE soud prvního stupně shledal, že mezi závěry všech posudků přetrvávají značné rozpory, které se ani po doplnění dokazování nepodařilo odstranit. S tímto stanoviskem seznámil účastníky a vyzval je k vyjádření, zda v daném směru navrhnou další důkazy. Navrhovatelé měli za to, že ve věci lze rozhodnout na základě provedených důkazů, pokud je soud prvního stupně řádně zhodnotí, a odmítli možnost revize znaleckého posudku. Společnosti připustily, že námitky vůči posudkům přesahují možnosti soudu při hodnocení důkazů ve smyslu ust. § 127 o. s. ř., a za této situace by rozuměly tomu, pokud by soud zadal revizní posudek, ani ony jej však k důkazu neoznačily. S ohledem na značnou finanční a časovou náročnost takového důkazu a zejména s ohledem na jednoznačně nesouhlasné stanovisko navrhovatelů soud důkaz revizním znaleckým posudkem neprovedl.
27. Soud prvního stupně dále k důkazu neprovedl předložený revizní znalecký posudek i vlastní znalecký posudek znaleckého ústavu PWC, s těmito listinami nakládal jako s podklady pro námitky společností vůči doplňkům znaleckého posudku VŠE. Znalecký ústav VŠE je měl k dispozici a vzal je v úvahu, aniž by ovlivnily závěr jeho posudku. Soud tyto materiály za další důkazy nepovažoval a jako takové je nepřipustil, neboť dopracování posudku PWC mu nebylo uloženo odvolacím soudem, a navíc bylo s ohledem na dostatečnou kvalitu posudku VŠE nadbytečné a vedlo by k pouhému prodloužení řízení.
28. K důkazu nebyl proveden zápis o jednání představenstva z 23. 11. 2005, který navrhovatelé prosazovali k prokázání data uzavření distribuční smlouvy s Altíí. O datu uzavření této smlouvy totiž nebyl spor, tato smlouva byla uzavřena 10. 11. 2005 s účinností od 1. 1. 2006, což vyplynulo již z předchozího dokazování.

29. Vyslechnut nebyl svědek Ing. B■■■■, jehož společnosti navrhly při posledním jednání k prokázání skutečností rozhodujících pro ocenění. Soud vzal v úvahu, že od data přechodu vlastnictví k akciím uplynulo již 15 let, a jevílo se jako nepravděpodobné a procesně nehospodárné, že by po 15 letech byly z výpovědi svědka zjistitelné přesnější údaje, než jaké se dosud podařilo získat z listinných důkazů.
30. Pokud jde o hodnocení důkazů provedených před zrušením dřívějšího rozhodnutí ve věci samé, pak soud prvního stupně na toto rozhodnutí pro stručnost odkazuje, a to v tom rozsahu, který nebyl zpochybněn odvolacím soudem.
31. Ve vztahu ke smlouvě o narovnání z roku 2005 a související smlouvě o převodu akcií z roku 2001 soud prvního stupně odkazuje na dřívější právní úpravu, zejména na ust. § 196a obchodního zákoníku. Jestliže ve smlouvě o převodu akcií z roku 2001 nebyla stanovena cena na základě znaleckého posudku, pak tato smlouva byla zřejmě neplatná pro rozpor s citovaným ust. § 196a obchodního zákoníku, a smluvní strany důvodně vypořádaly vztah z neplatné smlouvy dohodou o narovnání. Obsah této dohody musel respektovat jak soud, tak znalci, kteří v této věci podávali znalecký posudek, a nebylo možno jej v rámci tohoto řízení nijak měnit ani do něj zasahovat. Pokud znalec VŠE (jak Ing. Zajíček, tak Ing. Heger) přistoupili ke smlouvě z roku 2001 jako k neplatné s předpokladem nutnosti jejího vypořádání, pak jejich přístup odpovídal právnímu závěru soudu o neplatnosti smlouvy. Znalecký ústav VŠE správně vyšel z údajů uvedených ve smlouvě o narovnání včetně ceny, vysvětlil, z jakého důvodu tak učinil, i jaký vliv měly obě smlouvy na ocenění. Pokud pak znalecký ústav objasnil, že z hlediska ocenění bylo ve vztahu k těmto smlouvám podstatné především to, zda společnost vlastnila ke dni ocenění akcie nebo pohledávku, tak tomuto závěru soud prvního stupně přisvědčil a považoval jej za logický a správný.
32. Při posouzení výše přiznaného protiplnění a při stanovení jeho správné výše soud prvního stupně vyšel především ze znaleckých posudků, které měl k dispozici, a v souladu s pokynem odvolacího soudu dopracoval znalecký posudek VŠE ke stanovení hodnoty akcie k 12. 11. 2005. Nadále měl k dispozici tři znalecké posudky s rozpornými závěry, revizní posudek neprovedl z důvodů vyložených výše. Byl si přitom vědom judikatury Nejvyššího soudu ČR, podle níž má soud v případě, že má k dispozici více znaleckých posudků, rozhodnout ve věci jen podle jednoho z nich, a to po řádném zhodnocení důkazů a odstranění rozporů mezi posudky. Soud uvedeným způsobem postupoval a rozpory se pokoušel odstranit, nicméně při odmítavém stanovisku navrhovatelů nemohl k danému účelu využít revizní znalecký posudek.
33. Za rozhodující a stěžejní pro posouzení správné výše protiplnění považoval soud prvního stupně znalecký posudek VŠE, který po dopracování poskytoval komplexní posouzení stavu a hodnoty podniku společnosti a představoval dostatečně kvalitní podklad pro rozhodnutí. Na hodnocení předchozí verze znaleckého posudku soud opětovně pro stručnost odkazuje, jak je uvedena nejen v jeho předchozím meritorním rozhodnutí, ale především v kasačním rozhodnutí odvolacího soudu, podle něhož tento posudek obsahoval řádné posouzení hodnoty k 30. 6. 2005, a bylo třeba pouze dopracovat posouzení k 12. 11. 2005.
34. Soud prvního stupně po dopracování posudku VŠE hodnotil tento posudek v intencích ust. § 127 o. s. ř. a shledal, že posudek odpovídal zadání, obsahoval nálezovou část s potřebnými analýzami a jasně, logicky a srozumitelně formulovaný a odůvodněný závěr, který vycházel z nálezu. Správnost odborných závěrů nebyl soud oprávněn přezkoumávat, a nebylo na něm ani to, jakou metodu ocenění a odborný postup je třeba zvolit; tato volba náležela znalci. V dané souvislosti však soud považuje za potřebné znovu upozornit na rozhodnutí odvolacího soudu v této věci, podle něhož je volba metody odvislá od konkrétního podniku, a z toho pak také vyplývá, že při rozhodnutí nelze aplikovat závěry jiných soudů o ocenění odlišných společností, jak se toho dožadovali navrhovatelé.
35. Je-li věc znaleckého názoru, jakou metodu použije k ocenění podniku, pak tím spíše je na znalci, jaké aplikuje jednotlivé dílčí postupy či koncepty; podrobnosti odborného postupu nemůže

určovat soud. Znalecký ústav VŠE při výpočtu použil tzv. Blummeho koncept, tehdejší zpracovatel posudku Ing. Zajíček jeho aplikaci řádně odůvodnil, a následující zpracovatel Ing. Heger tento postup jako správný převzal. Ačkoli se Blummeho koncept zřejmě nepoužívá často, nejde o postup zakázaný či vyloučený. Hodnocení předchozí verze znaleckého posudku VŠE, kdy byl tento postup aplikován, již bylo provedeno, a odvolací soud považoval znalecký posudek VŠE v této části za správný. Soud prvního stupně proto nyní při druhém meritorním rozhodnutí neviděl důvod na uvedených závěrech cokoli měnit.

36. Znalec VŠE ocenil podnik společnosti řádně a zohlednil patřičně všechny podstatné skutečnosti, včetně daňových souvislostí a smlouvy o narovnání z roku 2005. Soud v jeho závěrech nenalezl žádnou zjevnou chybu, která by se přičila nálezu či zásadám logiky. Znalec neaplikoval žádnou přírážku ani srážku, zjistil hodnotu celé společnosti, kterou rozpočítal podle správně stanoveného množství akcií, a správně přitom zohlednil vliv dohody o narovnání. Závěr znaleckého posudku tedy bylo možno považovat za správný a za způsobilý podklad pro rozhodnutí. Znalec VŠE také řádně zhodnotil vliv a význam reálné ceny akcií, již bylo dosaženo při transakcích uskutečněných nejen před datem ocenění, ale i po něm.
37. Při hodnocení ostatních posudků nemohl soud odhlédnout od toho, že zatímco znalec VŠE byl jediný ustanoven soudem, u znaleckých posudků předkládaných účastníky se z jejich výsledků nabízela možná vazba mezi znalcem a zadavatelem. Pokud jde o hodnocení posudku ZNALEX, pak soud prvního stupně v plné míře odkazuje na předchozí zrušené rozhodnutí, na hodnocení tohoto posudku a na závěru jeho nepoužitelnosti neměl důvod cokoli měnit, ostatně odvolací soud mu nevytkl nesprávnost uvedených závěrů.
38. Soud při svém druhém meritorním rozhodnutí nevycházel z posudku PWC, protože po důkladném zvážení všech okolností pojal důvodnou pochybnost o jeho správnosti. Vzal v úvahu nejen to, že PWC neprovedl revizi původního posudku TACOMA, ale zejména výraznou diferencí jeho závěru od posudku VŠE i od přibližného výpočtu ceny akcií dosažené při fúzi v roce 2007. Soud si byl vědom, že k této ceně jako k údají známému až po datu ocenění nemohl znalec přihlídnout a že cena je vždy stanovena v konkrétním čase pro konkrétní účel a konkrétní smluvní strany, nicméně rozdíl mezi hodnotou PWC a odhadovanou hodnotou z roku 2007 byl varující. Znalec PWC svého výsledku navíc dosáhl za pomoci přírážek, jejichž aplikaci považovali jiní znalci za spornou (v tomto smyslu se v řízení vyjádřil zejména Ing. Zajíček, zpracovatel posudku VŠE, jehož ocenění měl soud za správné). U posudku PWC pak bylo nutno také vzít v úvahu, že pro účely ocenění k 12. 11. 2005 mohla mít význam distribuční smlouva s Altíí, uzavřená dne 10. 11. 2005.
39. Se zřetelem ke shora uvedeným úvahám soud prvního stupně dospěl k závěru, že správnou výši protiplnění je třeba určit podle posudku VŠE v jeho definitivní verzi na částku 22 592 Kč za akcii o nominální hodnotě 1 000 Kč ke dni 12. 11. 2005. Soud přitom připomíná, že v případě uvedeného nároku jde ve smyslu ust. § 183k obchodního zákoníku o protiplnění přiměřené, a nejedná se tedy už z povahy věci a z reálných možností znalci zvoleného způsobu ocenění o určení přesné výše. Jakkoli při ocenění nebylo možno přihlídnout k údajům známým až po rozhodném dni, soud při právním posouzení vzal pro elementární kontrolu v úvahu i to, že uvedená výše byla v zásadě v relaci s cenou dosaženou při fúzi v roce 2007, a nemohlo se tedy jednat o protiplnění nepřiměřeně nízké. Pokud soudem zjištěná výše protiplnění vykazovala rozdíl 9 520 Kč od výše stanovené společností, což znamená, že akcionářům bylo společností přiznáno protiplnění více než o 40 % nižší, než jaké jim po právu náleželo, pak bylo třeba společností přiznané protiplnění považovat za nepřiměřené.
40. Vzhledem k nepřiměřenosti vyplaceného protiplnění soud vyhověl návrhům na zahájení řízení ve smyslu ustanovení § 183k obchodního zákoníku, určil, že vyplacené protiplnění bylo nepřiměřené a současně stanovil správnou výši k 12. 11. 2005.
41. K uplatněným nárokům na úrok z prodlení vyšel jednak z ust. § 183k a násl. a z ust. § 379 obchodního zákoníku a jednak ze závazného právního názoru odvolacího soudu, jímž byl vázán

ve smyslu ust. § 226 o. s. ř. Na základě těchto východisek pak dospěl k závěru, že v případě přiměřeného protiplnění i jeho doplatku jde o peněžitý nárok, a pokud se hlavní akcionář ocitne s jeho úhradou v prodlení, pak mají vytěsnění minoritní akcionáři ve smyslu citovaných ustanovení nárok na úrok z prodlení. Současně ale bylo třeba respektovat, že podle odvolacího soudu jde o nárok splatný na výzvu podle ust. § 340 odst. 2 obchodního zákoníku, za kterou zřejmě nelze považovat podanou žalobu, neboť odvolací soud jasně uzavřel, že hlavní akcionář se dosud do prodlení se splněním závazku nedostal, když nárok na úhradu doplatku protiplnění vzniká až po právní moci rozsudku v dané věci.

42. Okamžik vzniku splatnosti a počátku prodlení hlavního akcionáře s úhradou dluhu tedy nebyl znám. V dané souvislosti je třeba poukázat na to, že soud není vázán doslovným zněním petitu, jak jej účastníci navrhuji. Se zřetelem této skutečnosti a k závěru o neznámém datu počátku prodlení soud prvního stupně určil, že vytěsnění minoritní akcionáři mají nárok na úrok z prodlení v zákonné výši, a to ode dne následujícího po splatnosti dorovnání přiměřeného protiplnění až do zaplacení. Vzhledem k tomu, že minoritní akcionáři mají nárok na úrok z prodlení od dosud neznámého data splatnosti dorovnání přiměřeného protiplnění, pak soudu prvního stupně nezbylo, než aby zamítl návrh navrhovatelů c), d) a e) na určení, že mají nárok na úrok z prodlení za období od 24. 12. 2005 do dne, v němž nastane splatnost nároku. této souvislosti je třeba ještě podotknout, že navrhovateli odkazované rozhodnutí Ústavního soudu ČR III. ÚS 1320/16 nebylo pro posouzení v dané věci použitelné, neboť v něm soud rozhodoval o zcela odlišném nároku, v naprosto rozdílné skutkové i právní situaci, šlo tam o exekuci vedenou na základě notářského zápisu.
43. Navrhovatel c) dále uplatnil požadavek na zaplacení částky 29 459 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 24. 12. 2005 do zaplacení za jednu jeho akcii. V souladu se shora uvedenými závěry o správné výši protiplnění a o přípustnosti požadavku na plnění soud prvního stupně uložil hlavnímu akcionáři, aby zaplatil navrhovateli c) jako doplatek částku 9 520 Kč, a to bez úroku z prodlení, a ve zbytku nárok zamítl. Požadavku navrhovatele c) na úrok z prodlení v zákonné výši nemohl vyhovět, neboť se hlavní akcionář ještě v prodlení neocítl. Povinnost k úhradě doplatku přiměřeného protiplnění i budoucího úroku z prodlení nenesla společnost, ale pouze hlavní akcionář, proto byl zamítnut požadavek navrhovatele c) vůči společnosti na zaplacení částky 29 459 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 24. 12. 2005 do zaplacení.
44. Navrhovatel c) netrval na úhradě úroku ve výši diskontní míry, a to ani proti hlavnímu akcionáři ani proti společnosti. Navrhovatelé dále vzali zpět návrhy na určení práva na úrok ve výši diskontní míry a na zveřejnění výroků tohoto usnesení a soud řízení v daném rozsahu se souhlasem společnosti a hlavního akcionáře zastavil podle ust. § 96 odst. 2 o. s. ř.
45. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. tak, že právo na jejich plnou náhradu bylo přiznáno všem navrhovatelům, kteří byli ve věci úspěšní v tom smyslu, že soud shledal vyplacené protiplnění nepřiměřeně nízké. Při rozhodnutí o nákladech řízení soud nebral v úvahu, která ze společností účastnících se řízení bude v budoucnu vyplácet doplatek protiplnění, ale vycházel z procesního výsledku sporu, obě společnosti byly ve sporu neúspěšné, a proto byly obě povinny nahradit navrhovatelům jejich náklady.
46. Všichni navrhovatelé zaplatili zálohu na znalečné ve výši 30 000 Kč, která byla v průběhu řízení částečně spotřebována, a k vrácení z ní zůstalo 4 999,32 Kč pro každého z navrhovatelů. Spotřebovanou část zálohy ve výši 25 000,68 Kč byly navrhovatelům povinny nahradit společnosti.
47. Výše odměny za právní pomoc se v řízení měnila podle vývoje advokátního tarifu, sazba odměny za úkony vykonané do 31. 8. 2006 činila 1 000 Kč, od 31. 12. 2012 - 2 100 Kč a od 1. 1. 2013 - 3 100 Kč. Výše nákladů navrhovatelů a) a b) se oproti prvnímu meritornímu rozhodnutí zdejšího soudu měnila jen co do výše spotřebované zálohy, proto soud prvního stupně pro stručnost odkazuje na specifikaci nákladů obsaženou v předchozím rozhodnutí. Navrhovatelé c), d) a e) byli v prvním řízení před soudem prvního stupně zastoupeni společně jedním zástupcem, takže

výše odměny pro každého z nich byla snížena o 20 % podle ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu. V průběhu odvolacího řízení si navrhovatel d) zvolil jiného zástupce, který jej nadále zastupoval samostatně. U navrhovatelů c) a e) zůstalo zastoupení společné.

48. Navrhovatel c) vynaložil 3 úkony právní služby po 1 000 Kč, 6 úkonů po 2 100 Kč, 52 úkonů po 3 100 Kč a 2 úkony po 1 550 Kč, což v souhrnu po snížení o 20 % činí 143 920 Kč. Navrhovatel e) vynaložil 3 úkony právní služby po 1 000 Kč, 8 úkonů po 2 100 Kč, 52 úkonů po 3 100 Kč, 2 úkony po 1 550 Kč, což po snížení o 20 % činí 147 280 Kč. Tito navrhovatelé dále požadovali náhradu za režijní paušály po 75 Kč či 300 Kč podle doby vynaložení příslušných úkonů. Na navrhovatele c) za režijní paušály připadalo s přihlédnutím k aktuálnímu počtu zastupovaných osob 6 825 Kč a na navrhovatele e) 7 125 Kč. Každý z navrhovatelů c) a e) měl nárok na náhradu za promeškaný čas ve výši 2 573 Kč a cestovní výdaje 4 375 Kč. Dále k jejím nákladům náležela spotřebovaná část zálohy na znalecký posudek ve výši 25 000,68 Kč, a to rovněž u každého z nich. Soudní poplatek hradili společně a nerozdílně ještě s navrhovatelem d), na navrhovatele c) z něj připadalo 2 513 Kč a na navrhovatele e) 2 333 Kč. V podrobnostech specifikace nákladů řízení soud pro stručnost odkazuje na závěrečný návrh těchto navrhovatelů na č. l. 2313.
49. Navrhovatel d) měl právo na náhradu nákladů za 3 úkony po 800 Kč, 8 úkonů po 1 680 Kč, 38 úkonů po 2 480 Kč (částky jsou uváděny již po snížení o 20 %), 8 úkonů po 3 100 Kč a 1 úkon po 1 240 Kč. Dále k jeho nákladům náležely režijní paušály k příslušeným úkonům právní služby, a to v celkové výši 7 225 Kč. Navrhovatel d) měl dále právo na náhradu za promeškaný čas ve výši 3 373 Kč a náhradu cestovních výdajů 5 157 Kč. K uvedeným nákladům navrhovatel d) účtoval ještě DPH 31 893 Kč, spotřebovanou část zálohy ve výši 25 000,68 Kč a alikvotní část soudního poplatku 2 333 Kč, takže jeho náklady činily 211 101,68 Kč. V podrobnostech specifikace soud pro stručnost odkazuje na vyúčtování nákladů navrhovatele d) na č. l. 2408.
50. Navrhovatel b) byl v řízení osvobozen od soudních poplatků a neplatil soudní poplatek ze žaloby. Soud proto podle ust. § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích uložil procesně neúspěšným společností, aby uhradily soudní poplatek ze žaloby za něj, a to ve výši určené podle tehdejšího stavu zákona o soudních poplatcích s ohledem na jeho přechodná ustanovení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Nebude-li povinnost uložená tímto usnesením splněna dobrovolně, lze navrhnout výkon rozhodnutí.

Plzeň 5. října 2020

Mgr. Miroslava Jarošová v. r.
samosoudkyně